

1

ฉันโตขึ้นมาพร้อมกับมติเอกฉันท์จากเพื่อนๆ ว่าเป็นเด็กที่เป็นที่รัก
ในห้อง

ในปีระเบียนแสดงผลการเรียน คุณครูจะชอบเขียนไว้เสมอว่าฉัน
เป็นเด็กที่มีจินตนาการบรรเจิดและสร้างสรรค์ที่สุดฤทธิ์ ท่านบอกว่าฉันคือ
คนที่ชอบส่งสายตาวี้งๆ คุยกับฝ่ามือตัวเองอยู่เป็นประจำ ซึ่งนั่นก็หมาย
ความว่าบ่อยครั้งที่ฉันไม่รู้จะตอบหรือพูดอะไรเวลาที่คุณครูถามนั่นเอง

แต่ท่าทางนี้จะไม่ใช่วิธีแก้ปัญหาเพียงอย่างเดียวที่ฉันต้องประสบพบเจอ
แม่เคยบอกว่าคุณหมอล้มโดยบังเอิญก่อนที่จะตั้งไข่เดินเป็นตะอึก
ท่านซังฉันไว้ในกรงกักกันสันดานเด็กจนฉันปาเข้าไปสองขวบ เพราะถ้า
ท่านปล่อยฉันออกมาคงได้จบลงที่ความวินาศสันตะโรของบ้านที่จะละ
ไม่เป็นท่าเพราะการกระหน่ำพุ่งเข้าใส่ทุกสิ่งทุกอย่างแล้วพังมันลงใน
พริบตา นี่ยังไม่ับรอยขีดข่วนฟกซ้ำดำเขียวอีกเป็นล้านรอยทั่วร่างฉันนะ

พอเข้ามัธยมปลาย ฉันก็เป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายทั่วโรงเรียน
ด้วยฉายาที่ว่า 'ยัยหลุมถนนวน'

ฉันเคยหัวคะมำลงไปหลุมหนึ่งระหว่างการแข่งขันวิ่งของโรงเรียน

ซึ่งประจักษ์พยานทุกคนต่างก็ได้เห็นเหตุการณ์ปากเฉาะกันหลุมของฉัน
แบบถ่ายทอดสด

นั่นนับเป็นสิ่งที่น่าขายหน้าที่สุดสำหรับฉัน... ในตอนนั้นอะนะ
ต่อมาเพื่อน ๆ ก็เอาแต่พูดถึงวินาทีประวัติศาสตร์นั้นเข้าไปซ้ำมา
แถมยังพวกนั้นยังใจดีพอที่จะอธิบายปฏิกริยาตอบสนองจากผองชนที่
รายล้อมอยู่อีกด้วย

ตอนที่ฉันหกละเมนลงไปนั้น แขนทั้งสองข้างของฉันกางออกแล้ว
หมุนตัวเหมือนกังหันลมอย่างที่เราเห็นกันเป็นปกติในการ์ตูนตอนเช้าวัน
เสาร์ ปากของฉันอ้าออกเป็นรูปตัว 'O' อย่างสมบูรณ์แบบ เช่นเดียวกับ
ลูกตาที่แทบจะถลนออกจากเบ้า

ฉันจำทุกขอตที่เกิดขึ้นในวันนั้นได้เป็นภาพสโลว์โมชันเลยทีเดียว...
รวมถึงเสียงหัวเราะของคนที่ยืนอยู่บริเวณนั้นที่ค่อย ๆ ดังขึ้นเรื่อย ๆ

หกปีมาแล้วหลังจากเกิดเหตุการณ์นั้น แต่เพื่อน ๆ ก็ยังคงพูดถึง
มันอยู่ แถมพวกนั้นยังยืนกรานกับฉันด้วยว่าจะให้จดเรื่องนี้ให้เป็น 'สุดยอด
ความทรงจำที่ยากจะลืมเลือนในช่วงมัธยมปลาย' เพื่อลงในหนังสือประจำ
ปี... และมันก็คือหนังสือประจำปีที่ฉันจบการศึกษานั่นเอง

พอมีจังหวะได้ออกไปนับบอดทีไร ฉันก็จำเป็นต้องถูกแนะนำภายใต้
โลโก้ยัยหลุมถนน

ไม่มีอะไรเลยจริงๆ นอกจาก 'ยัยหลุมถนนนิม'
นั่นมันคำสาปชัดๆ

และเหตุการณ์เหล่านั้นก็ทำให้ฉันมาอยู่ที่นี้ในวันนี้
ฉันกำลังนั่งหน้าสลอนอยู่ในร้านกาแฟกับชูจองเพื่อรอห่มที่เธอ
เรียกว่า 'ผู้ชายในฝัน' ซึ่งเพียบพร้อมไปด้วยรูปร่างตามแบบฉบับหนุ่มฮอต
แถมยังน่ารักอย่างไม่น่าเชื่อ' แต่ขอบอกไว้ก่อนว่าฉันกับยัยชูจองมีรสนิยม
ต่างกันราวขอบฟ้ากับกันเหวเลยทีเดียว

"พวกเขาน่ารักโคตรๆ แน่นะ..."

"จ๊ะ วอนยัง เธอถามเป็นรอบที่ร้อยแล้วมั้งเนี่ย"

"...แกมยังเป็นเทพบุตรตกรวดที่ทั้งหล่อและรวยอีกด้วยใช่ไหม"
"หนึ่งในล้านลิยะที่เธอจะได้พานพบผู้ชายแบบนั้น คนพวกนั้นนะ
สูญพันธุ์ไปจากโลกนี้หมดแล้ว" ซูจองตอบพลางโปะแป้งป้องกันแสง
อาทิตย์เป็นรอบที่สิบ

"ก็เอาเท่าที่เธอหาได้ลิยะ"

"ทำไมฉันถึงต้องพึ่งเธอด้วยล่ะ" ฉันทึ่งงำ "ฉันก็สวยพอนะ"

"หุบปากสักทีเหอะยะ..."

พอพูดจบ ซูจองก็เงยหน้าขึ้น

"อ้อ! พวกเขามากันแล้ว!!!"

ซูจองลุกขึ้นยืนพร้อมๆ กับที่ชายหนุ่มร่างสูงสองคนเดินเข้ามาในร้าน
คนแรกสวมแจ็คเก็ตยีนทับเสื้อยืดสีส้มและมีหมวกยี่ห้อ Von Dutch
สีเขียวปรกอยู่บนหัว เขาทำให้ฉันนึกถึงฟักทองนะ

ส่วนอีกคนสวมเสื้อแจ็คเก็ตดำกับกางเกงยีนตัวใหญ่โคร่ง ที่หูข้าง
ขวามีต่างหูเล็กๆ สีเงินประดับอยู่ ผมสีน้ำตาลของเขาดูยุ่งเหยิงเพราะ
ไฮไลท์สีเหลืองที่ส่องประกายแวบวาวอยู่ทั่วทุกหย่อมผม

"หวัดดี~" หนุ่มคนที่สวมหมวกทักทายแล้วเลื่อนเก้าอี้ไปนั่งหน้า
ซูจอง

"ดี" ซูจองตอบกลับด้วยเสียงแหลมปรืด

โอ้ พระเจ้า ยัยนี้เข้าสู่ 'โหมดักผู้ชาย' อีกแล้ว ทีนี้จะเอาช่างมา
จุดก็ไม่อยู่แล้วละ

ชายอีกคนพยักหน้าให้ฉัน ฉันจึงพยักหน้าตอบกลับไปอย่างงุ่มง่าม
จ้องฉันด้วยสายตาประหลาด ฉันก็เลยจ้องกลับไป

แล้วทันใดนั้น เราสองคนก็หลุดเข้าสู่ลานประลองเกมตาจ้องตา

ฮ่าๆ หมอนี่แพ้เห็นๆ อยู่แล้ว

ฉันล่ะเก่งเกมนี้ที่หนึ่งเลย ชนะรวดมาแล้วทุกราย เพราะฉันคือ
ราชินีแห่งการ 'จ้องตาคนอื่นจนทะเล้นไปข้างหนึ่ง' เราจ้องกันอย่างเอา
เป็นเอาตายอย่างน้อยก็สองนาที

เขามีนิยน์ตาลสีน้ำตาลดูน่ารัก ขนตายาวสวย คิ้วดกดำเข้มราวกับ

ขงซึ่งฮอนและโจฮันของ* ดวงตาเขาโตและโตปั้งมาก

ตาโตใหญ่ของเขาเริ่มปริ่มน้ำน้อยๆ

'ชนะ!!!' ฉันทคิดพลางส่งยิ้มแมวมเหมือนยั่วสวาทมหาเสน่ห์ให้เขา

"นี่!"

ฝ่ามือพิฆาตตบลงมาบนแผ่นหลังของฉันจนตัวโยไปข้างหน้า ฉัน

กะพริบตาปริบๆ ด้วยความประหลาดใจ

"มัวทำอะไรอยู่ละ" ชูของถาม "คุยกับเขาสี!"

นายนั้นยิ้มเยาะแล้วเอามือกอดอกพลางหย่อนก้นลงนั่งบนเก้าอี้
อย่างโอหัง

กรี๊ดดดดด!!!

ฉันคุมเกมอยู่แท้ๆ ฉันต้องเป็นฝ่ายชนะสิ! ฉันเป็นราชินีของเกมนี้
นะ

ยัยจิ้งจุกของเอ๊ย!

ฉันมองชูของด้วยสายตาขะแยง แต่เธอกลับหันไปถลาลี้กกลงสู่
ห้วงสนทนากับหนุ่มพิกทองนั่นแล้ว

อีตาผู้ชายของฉัน (เดี๋ยวก่อนนะ นายนั้นกลายเป็นผู้ชายของฉัน
ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน!!!) กับฉันต่างพากันเงียบในระหว่างที่ชูของและหนุ่ม
พิกทองเฟลิร์ตใส่กันราวกับว่าโลกจะแตกลงวันนี้

และเพราะไม่มีอะไรจะทำ ฉันก็เลยตัดสินใจลงชายตาสำรวจผู้ชาย
ข้างหน้าฉันดูบ้าง

สเว็ตเตอร์สีดำของเขาเก่าจนจะเข้ากรูได้อยู่แล้ว ด้ายขาดลุ่ยและ
กระเป๋าก็เป็นรูเล็กๆ หลายจุด

นั่นทำให้ฉันคิดไปว่า 'อย่างน้อยๆ หมอนี้ก็ไม่ได้เอาเวลาและเงิน
ทองไปถลุงกับเรื่องเสื้อผ้ามากเกินไปละน่า ดีชะอีกที่ไม่ใช่คนฟุ่มเฟือย'

สายตาฉันเลื่อนลงไปยังกางเกงยีนที่เขาใส่พร้อมทั้งตระหนักได้ว่า
มันก็เก่าคร่ำคร่าและประดับประดาไปด้วยรูเบ้อเริ่มด้วยเช่นกัน ทันสมัย
นะนี่ ทุกวันนี้ใครๆ ก็มีรูอยู่บนกางเกงยีนด้วยกันทั้งนั้นแหละ พวกเด็ก

* ชื่อสองนักแสดงชายยอดนิยมของเกาหลี

ติสต์แตกบางคนถึงขั้นหาทางผลิตรูให้กับกางเกงยีนด้วยตนเองเลยทีเดียว
จากนั้นฉันก็ปรายตาลงไปมองที่รองเท้าของเขา มันเป็นรองเท้า
คอนเวิร์สรุ่นออลสตาร์...สีดำเช่นเดียวกับเชือกรองเท้าของเขา รูบ่อเริ่ม
เต็มถูกตกแต่งไว้อย่างภาคภูมิใจตรงนิ้วเท้าหัวแม่โป้งนั้น

นิ้วหัวแม่โป้งของเขาทะลุทะลวงผ่านชั้นหนังของรองเท้าออกมาได้
ยังงั้นฉันเองก็ไม่ว่า รู้แต่ว่าถุงเท้าของเขาเป็นสีเทา ซึ่งถ้าการคาดเดา
ของฉันไม่ผิดพลาด สีเดิมของมันไม่น่าจะใช้สีเทาแต่อย่างใด...

ฉันเลื่อนสายตากลับขึ้นไปยังใบหน้า ผมเผ้าของหมอนี่ยุ่งเหยิงอย่าง
กับคนเพิ่งตื่นนอน ใบหน้าหมองคล้ำเขียว

อะไรกันนี่...เทพบุตรที่ยัยซู่ของขนานนามไว้นั้น ช่วงดูไม่ต่างไปจาก
พวกขาดแคลนยังงั้นยังงั้น...

"มองอะไรมึนทาบ"

หัวฉันเข็ดขี้้นทันที เขากำลังมองฉันอย่างรำคาญเต็มทน

"ฉันหล่อมากขนาดนั้นเลยหรือ"

"ไม่แม้แต่จะใกล้เคียงเลยสักนิด" ฉันโพล่งออกไปเพราะรู้สึก
ขยะแขยงในคำถามของเขา "นายดูเหมือนคนจริงจังดีเลย"

"อะไรนะ จริงจังนั้นหรือ!"

เขาลุกพรูดขึ้น หัวเข่าจึงกระแทกเข้ากับโต๊ะกระจกพร้อมกับเก้าอี้
ที่เขา นั่งอยู่ล้มลงไปกับพื้น

ในที่สุดหนุ่มพื้กทอกกับซู่จองก็ล้มได้ถึงบรรยากาศมาครู่ระหว่าง
เราสองคน

"เฮ้! เขาไม่ใช่คนจริงจังนะ" หนุ่มพื้กทอรีบแทรก "เขาเป็น..."

"หุบปากซะจองฮยอก" นายจริงจังตบตบเขา

"ฉันขอตัวก่อน"

เขาลุกจากโต๊ะและเดินออกไปนอกร้านกาแฟ ดูเหมือนหนุ่มพื้กทอก
จะยังไม่อยากไป เขาจึงไปที่ประตูสลับกับซู่จองประมาณห้าครั้งก่อน
ตัดสินใจตามเพื่อนไป

"ไว้ฉันจะโทรหานะ" เขาบอกซู่จองแล้วรีบวิ่งตามนายจริงจังไป

"จงสยอกน่ารักเนอะ เธอว่าไหม!" ชูจองร้องถามเสียงแหลม
"เออ ถ้าเธอชอบแบบนี้เนอะนะ"
"เฮ้ แต่การที่ผู้ชายของเธอดูเหมือนคนจรจัดก็ไม่ได้หมายความว่า
เธอจะสามารถเล่นลื่นกับผู้ชายของฉันได้นะ!"
"เห็นไหมล่ะ แม้แต่เธอก็ยังคิดว่าหมอนั้นเหมือนคนจรจัดเลย!"
เหลวไม่เป็นท่าเลย...ไม่ใช่สิ...ต้องบอกว่าเสียเวลาไม่เป็นท่าเลย
ต่างหาก ผู้ชายวันนี้หาความน่ารักไม่เจอเอาซะเลย กร๊าด
แต่อย่างน้อยๆอย่างน้อย เขาก็ไม่รู้ว่าฉายาที่เป็นดังคำสาปของ
ฉันคืออะไร...

2

ฉันออกจากร้านกาแฟแล้วมุ่งหน้ากลับบ้าน เพราะแม่โทรมากระแทก
เสียงใส่โทรศัพท์พร้อมกับบอกให้ฉันรีบกลับบ้านโดยด่วน
เสียงของแม่ฟังดูกระวนกระวายจนทำให้ฉันแทบประสาธจับตอน
รถแท็กซี่จอดส่งที่หน้าบ้าน
"แม่จ๋า! หนูกลับมา...ว้าย!"
จู่ๆ แม่ก็พุ่งพรวดออกมาจากที่ไหนไม่รู้พร้อมกับมือที่กุมไม้พาย
เอาไว้
"นี่ดูตัวเป็นยังไงบ้าง"
"นี่ดูตัวอะไรคะ" ฉันพูดพาลางมองไม้พายอย่างหวาดๆ "เกิดอะไร
ขึ้นหรือเปล่าแม่"
"ชูจองโทรมาหาฉันและบอกว่าแกไปเจอผู้ชายสองคนมานี่"
"แม่โทรมาบอกให้หนูติดเกียร์หมารีบกลับบ้านเพราะเรื่องนี้เนี่ยนะ!"
ฉันเดินเข้าไปในครัวแล้วหยิบกล่องน้ำดื่มออกมา
"ก็ใช่นะสิ! เล่ามาว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง"
หน้าของแม่ลอยเด่นเป็นสง่าอยู่ตรงหน้าฉัน ในขณะที่อีกมือหนึ่งนั้น
ก็สาละวอนอยู่กับการบิดเตาแก๊ส ฉันเปิดกล่องแล้วกรอกน้ำดื่มเข้าปากเอื้องๆ

ไม่ทันไรไม่พ่ายก็บินลงมาประทับอยู่บนหัวฉันไปก็ใหญ่

"นี่! เทใส่แก้วก่อนสิ!"

TT TT

"แล้วหน้าตาเขาเป็นยังไงบ้าง ซู่จงบอกว่าเขาเป็นคนมีสไตล์" แม่เพื่อเจ้อไปเรื่อยเปื่อยระหว่างที่ฉันกำลังเทน้ำส้มใส่แก้ว

"มีสไตล์กับกันหนูล่ะไม่ว่า เขาก็แค่พวกจรจัดคนหนึ่งเท่านั้นล่ะคะ..."

แม่ตอบสนองกลับมาด้วยไม้พ่ายที่ร่อนลงบนหัวฉันอย่างไม่ปราณีอีกจึก

"ห้ามพูดถึงคนอื่นแบบนั้นเด็ดขาดนะ! นั่นมันหยาบคายมากเลยรู้ไหม"

"แต่เขาเป็นแบบนั้นจริงๆ นี่! เสื้อผ้าที่เขาใส่มาน่ะ ทั้งเก่าแล้วก็ขาดรุ่งริ่งหมดแล้ว"

"ก็แกล่เล่นคาดหวังผู้ชายไว้สูงเกินไปนี่หว่า!" แม่พูด "มันเป็นผลมาจากการที่แกดูละครน้ำเน่ามากเกินไป ผู้ชายอย่างในละครพวกนั้นนะไม่มีอยู่จริงบนโลกใบนี้หรอกนะ"

"จะต้องมีพวกเขาอยู่สักแห่งบนโลกใบนี้แน่ๆ แม่ แต่ไอ้คนที่หนูไปเจอมานี้ห่างไกลจากพวกเขาเหล่านั้นโดยสิ้นเชิงค่ะ ขอบอก"

ฉันเดินเข้าไปในห้องนั่งเล่นเพื่อเปิดโทรทัศน์ดู แต่ก็ยังได้ยินเสียงแม่จึงมาจะโฉบบางอย่างกับตัวเอง

"ซิชะ... อยู่แต่ในโลกแห่งความฝัน... ยัยลูกคนนี่คิดว่าตัวเองเป็นเจ้าของหญิงหรือไง"

ฉันถูกกระแหนะกระแหน

แม่กำลังพูดถึงฉันอย่างแน่นอน แถมยังจงใจให้เสียงดังพอที่ฉันจะได้ยินอีกด้วย

แล้วมันผิดตรงไหนถ้าฉันจะคิดว่าตัวเองเป็นเจ้าของหญิง? ไม่ใช่ว่าใครๆ ก็ย่อมต้องคิดถึงความสุขของตัวเองก่อนที่จะไปคิดถึงความสุขของคนอื่นหรอกหรอ ฉันก็แค่ทำเพื่อตัวเองบ้างเท่านั้นเอง

แต่ก็เชื่อว่าฉันจะสนใจแต่เรื่องของตัวเองนะ ฉันยังใส่ใจครอบครัว

||

เพื่อนฝูง...แล้วก็จะใช้อีกตั้งมากมาย

วันต่อมาฉันต้องนั่งเฝ้าเคาน์เตอร์ จึงคว้านิตยสารแพชั่นที่นอน
แฉ่งแม้งอยู่ในร้านขึ้นมาอ่านฆ่าเวลา คุณคง หัวหน้าที่ของฉันเดินออกมา
จากห้องลองชุดพร้อมกับลูกค้าคนหนึ่ง

"วอนยัง เป็นยังไงบ้าง สีนี้น่าเหมาะกับโทนผิวของสาวน้อยคนนี้นะมาก
เลยนะ เธอคิดเหมือนฉันไหม"

ฉันเงยหน้ามองสาวน้อยที่น่าจะอายุราวๆ ยี่สิบต้นๆ เธอสวมชุดสูท
สีลาเวนเดอร์ บนหัวพันผ้าโพกหัวที่ดูเข้ากันเป็นอย่างดีไว้ เธอเผยยิ้ม
กรามฉันค้างไปเลยละ...

เกิดมายังไม่เคยมีบุญได้เห็นคนที่น่ารักมากขนาดนี้มาก่อนเลย

"วอนยัง เธอคิดยังไงบ้าง" คุณคงถามอีกครั้ง

"หา? อ้อ ค่ะ น่ารักมากๆ เลย" ฉันตอบกลับต่างๆ ที่ปากยังคงอ้า
ค้างอยู่ คุณคงหัวเราะเบาๆ แล้วดันตัวสาวน้อยคนนั้นไปที่หน้ากระจก
ซ้ำๆ

"แบบนี้ถ่ายอ้อเห็นหนูเข้าไม่ตกใจแยะหรอ" คุณคงพูดกับสาวน้อย
คนนั้นที่ตอนนี้กำลังยิ้มจนหน้าแดงแจ๋

"อ้อ มีนั้งนั่นหรอคะ" ฉันถาม

สาวน้อยพยักหน้าตอบเบาๆ แก้มของเธอเปลี่ยนเป็นสีชมพูกุหลาบ
แล้ว

"หนูคนนี้มีนัดทานข้าวกลางวันกับลูกชายของฉันนะ" คุณคงช่วย
ขยายความ

"อ้อ...อย่างนี้เอง" ฉันพูด "งั้นก็สนุกให้สุดๆ ไปเลยนะคะ"

"ขอบใจจ้ะ" สาวน้อยคนนั้นตอบกลับอย่างเห็นเมื่อย

แปลกแะ...

แปลกที่วบหนึ่งฉันแอบอิจฉาลูกชายคุณคงที่จะได้รู้จักมักจี่กับสาว
น้อยน่ารักคนนี้ แล้วฉันก็นึกขึ้นได้ว่าฉันเป็นมนุษย์เพศเมีย

หลังจากเปลี่ยนชุดจนเรียบร้อยแล้ว สาวน้อยน่ารักคนนั้นกับคุณ

คังก็ออกจากร้านเพื่อไปหาลูกชายของคุณคังที่ภัตตาคารใกล้ๆ
ซึ่งนั่นก็หมายความว่าตอนนี้ร้านทั้งร้านเป็นของฉันแต่เพียงผู้เดียว
^_^

วันนี้ขายได้ไม่ค่อยจะดีเท่าไรหรอก มีลูกค้าเพียงแค่สองรายเท่านั้น
ที่สนใจเข้ามาในร้าน
ฉันจับใจอยู่กับการอ่านนิตยสารแฟชั่นเล่มนั้นต่อไปจนกระทั่ง
นาฬิกาบนฝาผนังร้องบอกเวลาให้รู้ว่าพักเที่ยงแล้ว
จะปิดร้านเพื่อไปหาอะไรกิน หรือจะสั่งมากินที่นั่นแล้วนั่งเฝ้าร้าน
ต่อคืนนะ?

เครื่องหมายคำถามบินว่อนไปมาในหัวของฉันขณะที่กำลังได้วาทิ
กับตัวเอง

ดังต้อง~

หวาย! ลูกค้ามา!

ฉันลุกขึ้นยืนหน้าเคาน์เตอร์แล้วโค้งต้อนรับ

"เลมอนเซนทียินดีต้อนรับค่ะ ไม่ทราบว่าลูกค้ากำลังมองหาชุดแบบ
ไหนอยู่คะ"

"ยี่...เธอมาทำอะไรที่นี่"

เสียงคุ้นเคยเสียงหนึ่งถามขึ้นอย่างขะเขย่ง หรือว่าจะเป็น...

ฉันเงยหน้าขึ้นช้าๆ สายตาเลื่อนขึ้นจากพื้น...รองเท้าคอนเวิร์ส
พร้อมรูคูเดิม...กางเกงขายาวขาดรุ่งริ่งตัวเดิม --

"ทำอะไรของเธอเนะ เงยหน้าขึ้นเดี๋ยวนี้นะยัยบ๊อง"

ฉันยึดตัวตรงและได้เห็นดวงตาสีน้ำตาลน่ารักคูเดิมที่ฉันจำได้ดี

"นายต้องการอะไร" ฉันถามห้วนๆ แต่ชัดเจนในความหมาย

เขายิ้มเยาะ

"เธอต้อนรับลูกค้าด้วยวิธีนี้นี่แหละ"

ฉันกลกอกตาไปมา ก็จริงอย่างที่เขาว່ว่าแฮะ ฉันอาจโดนไล่ออกก็ได้
ถ้าคุณคังกลับมาเห็นเข้า

"เลมอนเซนที่ยินดีต้อนรับค่ะ ไม่ทราบว่าคุณต้องการอะไรคะ" ฉันทถามพลางกั๊ดฟันกรอด นายจรจัดชักหางคิ้วขึ้น

"เสียงเธอเป็นอะไรมีทราบ ฉันไม่ชอบเวลาที่เธอพูดแบบนี้เลย"

"จ้ะนายต้องการอะไร"

ไม่ทันจะได้ตอบคำถามของฉัน เขาก็เริ่มออกเดินไปรอบๆ ร้านสำรวจกำแพงและตู้โชว์เสื้อผ้า ทำอย่างกับตัวเองเป็นผู้จัดการที่กำลังประเมินสินค้าในร้านอย่างนั้นแหละ

"อ้อ...เลิกเดินทอดน่องสักทีเหอะ ถ้านายไม่คิดจะซื้ออะไรก็เชิญออกจากร้านไปได้แล้ว" ในที่สุดฉันก็โผล่งออกไปเพราะเริ่มทนดูหมอนี่ท่าวางท่าต่อหน้าฉันไม่ไหวอีกต่อไป

"เธอทำอย่างนี้ไม่ได้นะ" เขาได้กลับ

ฉันเคาะนิ้วเปาะแปะบนเคาน์เตอร์เพื่อเป็นสัญญาณเตรียมออกروبอย่างเต็มที่

"เรามีสิทธิ์ที่จะปฏิเสธการให้บริการกับใครก็ได้"

"แต่ฉันไม่ใช่ใครก็ได้สักหน่อย"

"สำหรับฉัน นายนะใช้ ซึ่งนั่นก็หมายความว่าฉันไม่จำเป็นต้องบริการนายแม้แต่นิดเดียว"

เขากลอกตาไปมา

"จะอะไรก็ช่าง ฉันมาที่นี่เพื่อรอ...เพื่อนสาวของฉัน"

นายจรจัดคว้านิตยสารไปนั่งอ่านอย่างสบายใจเฉิบบนเก้าอี้ที่ร้านเราเตรียมไว้ให้ 'ลูกค้าที่แท้จริง' ฉันจ้องหมอนั้นอย่างไม่อยากเชื่อสายตา

ฉันจำอ้าวไปหาหมอนั้นด้วยจิตใจที่เต็มเปี่ยมไปด้วยพลังในการลากและไล่หมอนั้นออกไปจากร้าน เพราะว่าเขาเป็นตัวทำให้ร้านดูหมองไปถนัดด้วยแพ้นั้นอันแสนจะเลวร้ายของเขา

ทันใดนั้น ประตูร้านก็เปิดออกพร้อมกับคนคนหนึ่งซึ่งสาวเท้าเข้ามาในร้าน

อืม...ฉันไว้จัดการกับหมอนี่ทีหลังดีกว่า

"เลมอนเซนที่ยินดีต้อนรับค่ะ ไม่ทราบว่าคุณกำลังมองหาชุดแบบ

